

НЕМАЄ «ІНШОЇ» РОСІЇ

Український філософ Вахтанг Кебуладзе вимовив фразу, яка декому може здатися загадковою: «Путін – ворог нашої сучасності, а російські ліберали – це вороги нашого майбутнього». Проте це твердження стає істиною, коли ретельно аналізуєш слова і дії тих російських політиків, які називають себе лібералами. Інколи і не називають, але за межами Росії їх сприймають саме так...

Ось, наприклад, Михайл Ходорковський. Він відсидів у путінській тюрмі 10 років. Хоча в цій країні було чимало тих, хто й після ГУЛАГу нічого не зрозумів. Можна згадати Полину Жемчужину, дружину Вячеслава Молотова, котру Сталін запроторив у табір. І вона знала, що це особисте розпорядження вождя. Це не завадило їй навіть після ГУЛАГу, до самої смерті залишатися фанатичною сталіністкою.

Судячи зі всього, Ходорковський також багато чого не зрозумів. Варто згадати його дуже яскраву заяву про те, що якщо почнеться війна за вихід північного Кавказу зі складу Росії, то він, Ходорковський, готовий зі зброєю в руках битися там за цілісність імперії. Себто, для Ходорковського неможливо зрозуміти зв'язок між російським деспотизмом і російською імперськістю.

Виходить так, що він готовий вбивати адигейців, кабардинців, черкесів, балкарців, карачаївців, осетинів, інгушів, чеченців і дагестанців, щоб не дати їм свободу, право жити й розвиватися без московських церберів. І за імперську ідею Ходорковський готовий загинути сам. Він ліберал? Так. Тільки він російський ліберал з обов'язковою імперською складовою... Нещодавно разом із паном Венедиктовим («Ехо Москви») Ходорковський «відспівував» Україну. Ці два діячі заявили, що «Україна вже програла». За словами українського журналіста Романа Цимбалюка, російські ліберали часто кажуть те саме, що й одіозна Скабеева...

А ось ще один зразок російського нібито лібералізму – Юлія Латиніна. Її заяви про українську культуру зверхні, зневажливі, просякнуті духом «юберменша», що дає оцінки культурі «унтерменшів», недорозвинених тубільців. «Вища раса» в її особі ніяк не може збагнути, що у зневажених нею народів можуть бути повноцінні культура, ідентичність і мова. Чи, приміром, Дмитрій Биков.

Він страждає на той же самий комплекс «вищої раси» і переконання в тому, що «колоніальні народи» Російської імперії нічого не варті без тотального панування над ними російської культури. Дивно, як цей московський інтелектуал не може зрозуміти, що є багато націй, які не мають стосунку до російської культури і які нормально культурно розвиваються (англійці, італійці, шведи, іспанці та ін.).

Багато країн і народів живуть без російської культури і нічого поганого з ними не сталося. Можна ще назвати Гаррі Каспарова, який хоче після деокупації українського Криму приїхати туди, щоб захищати колонізаторів, колаборантів і окупантів, щоб не дозволити українській владі утискати «русский мир». Путін, мовляв, зупинив поняття «русский мир», а ліберали з РФ його відновлять. Є ще такий журналіст Ілля Варламов, котрий у своїх виступах обожає сказати якусь гідоту про Україну. Є відомий нам Олексій Навальний з його переконанням, що Крим не можна повертати Україні. Є ще багато в РФ таких лібералів.

А що стосується культури, то ця публіка бачить культурну ситуацію на пострадянському просторі так: могутній дуб російської культури, на гілках котрого сидять мавпочки національних культур. Російські ліберали, котрі «дбають про культуру», прагнуть духовного панування над Україною, щоб визначити її культурні кордони. Вони хочуть бути «власителями дум» українців, а значить, контролювати усю сферу мислення українського народу та його інтелектуальної еліти. Вітчизняні культурні колаборанти будь-якого пересічного російського діяча культури прагнуть в Україні зробити генієм усіх часів і народів.

Той таки Дмитрій Биков – невіглас у всьому, що стосується України. Наша країна для нього – це абсолютна «terra incognita». Цікаво, що в публічному виступі, говорячи про Одесу, Биков трактував її як виключно російське культурне явище, не помітивши там жодної української присутності. Нагомість такий діяч як Владімір (Зеев) Жаботинський, який народився в Одесі, дуже любив Одесу і називав її «моя столица», ще на початку ХХ ст. побачив потужний український культурний і етнічний вплив на Одесу.

Всі ці (як дехто у нас іще вважає) «хороші росіяни» готують ґрунт для широкої духовної інвазії Росії в Україну. А ми після всіх убивств, катувань і тортур, що організувала РФ в Україні, повинні навчитися жити своїм розумом. Без Росії. Це треба було й раніше, однак тепер, коли РФ перетворилася на ідеологічний лепрозозір – це стало запорукою нашого існування.

Ці ліберали небезпечні для України ще й тим, що добре вивчили західний, «демократичний» жаргон, що відчиняє їм двері в різні впливові кабінети Європи і Америки, де можуть сіяти свої далекі від істини уявлення про Україну. На Заході ж не бачать їх імперську сутність...

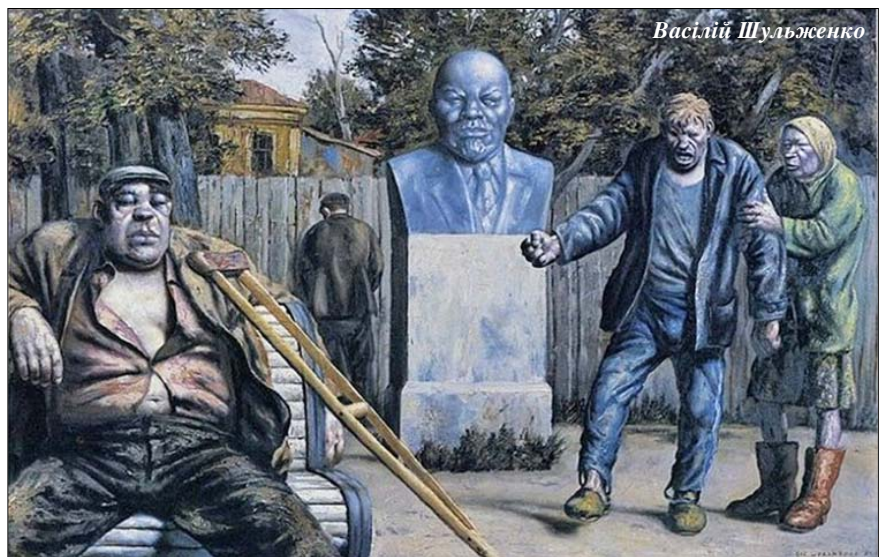
У душах російських лібералів відчувається більш чи менш прихована ворожість до України і всього українського. Принципової відмінності між ними і Путіним не існує. Звісно, вони дещо краще виховані, ніж російські чорносотенці, але їх об'єднує спільне ставлення до «неповноцінних» іногородців, котрі звісно ж, на їхню думку, не мають права на власну державність і на власну не контрольовану російськими «вчителями» і духовними наглядачами культуру.

Шкода, що є чимало інтелектуалів України, які ще вірять в «іншу» Росію та «іншу» російську ідеологію і психологію. Немає «іншої» Росії. Є тільки така, що є. А окремі людські винятки, то лише винятки. І нічого більше...

P.S. Російська лібералка письменниця Улицька дуже обурена тим, що українці повертаються до рідної мови. На її погляд, скрізь в Україні має панувати російська. Ось такі вони, російські ліберали.

Ігор ЛОСЄВ

«День»

Васлій Шульженко